

zveza z odlično nevesto uvede hipoma v boljše kroge, ki so za vsakdanji kruh takorekoč potrebni. Je žalostna resnica. Upam, da sedaj razumete vse, tudi moj beg iz Zaselja. Bodite prepričani, da ohranim lepim trenutkom v Vaši družbi trajen spomin.

Velespoštovanjem

Ivan Brest.

Alena je brala prvič, brala drugič. Mehanično je zvila pismo in ga skrila v žep. Pred očmi so ji začele pluti črne sence, krog čela jo je stiskala hladna teža, iz prsi, ki so se nemirno dvigale, niso mogli na dan vzdihiti. Zdelo se ji je, da bi zakričala na pomoč, pa se ustnice niso razklenile, jezik ji je bil mrtev, vlažen mraz ji je polival mozeg, stene sobe so se zavrtele krog nje, vsi šolarji so se s stenami strnili v vrtinčasti ples — solnčna luč v oknih je ugasnila.

Alena je omedlela.

Otroci so zakričali. Nekaj dečkov je planilo skoz vrata in je klicalo na pomoč.

Ko se je Alena zdramila, je sedela poleg njene postelje postrežnica Urša, ki ji je močila razbeljeno glavo.

„Kje sem?“ je vprašala iznenadeno in gledala po sobi, kakor tujka.

„Hvala Bogu,“ je vzdihnila Urša. „Kako Vam je bilo slabo! Revica!“

Alena se je nasmehnila. Oko se je umirilo, globok vzdihljaj se ji je izvil iz prsi, kakor bi težka teža pala z njene duše.

„Po zdravnika pošljemo, kajne?“

„Ne, ne! Saj je že dobro! Nič mi ni! Vstala bom!“

Alena se je dvignila v postelji, a legla je nazaj, ker je občutila silno slabost.

„Ne smete!“ ji je branila Urša in ji s staro roko popravljala odejo.

„Urša, ko bi poslali koga po Minko. Njo bi rada!“

„Prav imate, po Minko, da. Ona je tako modra. Sama grem, če si upate prebiti brez mene?“

„Pojdite! Jaz zaspim, trudna sem!“ —

O mraku je prišla Minka. Po prstih se je bližala postelji, kjer je spala Alena, vsa blede, kakor belo pražnje, na katerem je počivala njena glava.

Minka je prižgala luč, potem se je doteknila s hladno roko njene glave.

Alena se je prebudila. Njene oči so se vprle v Minko, bela roka je segala po prijateljici.

„Kaj ti je, otrok moj?“

Alena se je trudno nasmehnila in pokazala s prstom.

„Tam v žepu poišči — in preberi. Vse izveš!“

Minka je poiskala Brestovo pismo.

Kipeč srd ji je vstajal na licih, ko je čitala. Alena jo je nepremično motrila z očmi. Polagoma se je nabralo Minkino lice v zaničljive gube in, ko je prebrala, je razsodila:

„Da, to je on, ves on! Slabič, brez srca in poguma, ki

išče zlozne poti in se boji boja, ki mu je žensko srce malovredna priklada na težko tehtnico bogate dote. Alena, ne žaluj, on te ni vreden!“

„Srce mi je strl.“

„Sramuje naj se!“

Minka je raztrgala pismo na kosce, jih vrgla na tla in jih z nogo poteptala.

„Minka, sedaj sem sama — in sama pojdem v boj po trudni poti za tabo.“

Alena je iztegnila bele roke po Minko, jo objela in se razjokala na njenih prsih kakor otrok.

ODSTAVLJENI SULTAN
ABDUL HAMID.

